

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Oboer/93/2014
Identifikačné číslo spisu: 6808899974
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6808899974.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného B.C. Consult, s. r. o., Budovateľská ulica 1290, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 45 462 500, proti povinnému G. R., nar. XX. N. XXXX, bytom J., o vymoženie pohľadávky 41,12 eur s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 6Er/220/2008, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Zuzany Dobrodenkovej, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2013 sp. zn. 2CoE/189/2013, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie súdneho exekútora o d m i e t a.
- II. Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Revúca uznesením zo dňa 22. 01. 2013 č. k. 6Er/220/2008-74 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 24,30 eur. Zastavenie exekúcie odôvodnil tým, že vymáhanú pohľadávku povinný uhradil ešte pred začatím exekučného konania z odkazom na § 57 ods. 1 písm. f/ a rozhodnutie o trovách exekúcie ustanovením § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 25. 10. 2013 sp. zn. 2CoE/189/2013 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor a žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. a/ ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O. s. p.).

Súdny exekútor v dovolaní uviedol, že trovy exekúcie vrátane DPH si uplatnil vo výške 96,01 eur, pričom súd mu vo svojom uznesení priznal náhradu trov exekúcie len vo výške 24,30 eur. Poukázala na skutočnosť, že súd jej nepriznal odmenu za vybratie spisu zo spisovne, štúdium spisu, kopírovanie a pod., nakoľko táto je zahrnutá v odmene súdneho exekútora ako náhrada za administratívne práce

vykonávané v súvislosti s exekučnou činnosťou. Súd mu však túto odmenu nepriznal. Priznané mu boli len paušálne náhrady.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že vo vyhláske nie je žiadnym spôsobom podporená použitá úvaha súdu, že keď sa priznáva odmena za úkony podľa § 14 ods. 2 vyhlášky, tak súdnemu exekútorovi nepatrí odmena za čas podľa § 14 ods. 1 vyhlášky. Paušálna odmena sa podľa gramatického výkladu citovaného ustanovenia výlučne viaže na úspešné doručenie písomností. Nestačí teda len vyhotovenie písomností, ale je potrebné jej doručenie. V prípade, ak by súdny exekútor písomnosť nedoručil, nemá na odmenu nárok. Priznanie paušálnej odmeny podľa ustanovenia § 15 ods. 1 písm. b/, c/, d/ preto nebráni súčasnému priznaniu hodinovej odmeny za vyhotovenie písomnosti ako takej, keďže v tejto časti nedochádza k stretu odmien.

Oprávnený sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O. s. p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania.

V prejednávanej veci je nepochybné, že súdny exekútor dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O. s. p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté

rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Pokiaľ ide o procesné vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p., súdny exekútor ich v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodiť.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa preukáže, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať (ide napríklad o právo zúčastniť sa pojednávania, právo vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy, podávať opravné prostriedky, etc.).

Z obsahu podaného dovolania je však zrejmé, že súdny exekútor namieta predovšetkým vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. V prípade, že by sa preukázalo porušenie práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky išlo by teda zároveň o existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd však uvádza, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť len procesne nesprávnou činnosťou súdu a túto vadu nemožno vidieť v právnych záveroch, ku ktorým súd dospel pri posudzovaní oprávnenosti dovolateľom uplatneného nároku, resp. v právnom hodnotení veci vyjadrenom v súdnom rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené existencia procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť

dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 237 O. s. p., ani z ustanovenia § 239 O. s. p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal povinnému náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.